

Un relat: La visita (Elisabet i Zacaries)

Dv, 24/01/2014 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

Ell es quedà de seguida sense paraules. Mut. Des d'aleshores el silenci es va ensenyorir de casa nostra. Però no és absència, buit. És un silenci gràvid. Com jo.

Ell no parla des que l'àngel li anuncià que jo tindria un nen. Va ser l'ensurt o la joia. O bé la incredulitat. Ja no hi comptava, jo tampoc.

Som vells. I jo estèril. Des d'aquell moment Zacaries es va quedar mut. M'ho explicà tot amb gestos torbats i feliços. Aquell dia li havia tocat per sorteig entrar en el Sant dels Sants per a oferir l'encens del sacrifici del vespre. En el moment que es trobava a l'interior del Santuari, ajupit per a recollir l'encens, sentí la presència d'algú a la dreta de l'altar. Ningú més podia entrar allí tret del sacerdot que oferita l'encens. Zacaries va alçar els ulls i veié un home de brisa diàfana. Digué que el seu nom era Gabriel, que venia de part de Déu. Zacaries va tenir por, però el missatger el confortà i li anuncià el naixement d'un fill tot nostre que havia de ser gran als ulls del Senyor i li hauria preparat el camí.

Una altra dona hauria marxat corrents de casa a cridar als quatre vents aquell feliç esdeveniment. Jo no. No he tornat a sortir de la meva llar des d'aquell dia. Va Zacaries a prendre l'aigua, a fer els encàrrecs, al mercat. No em veig amb cor de sortir jo. No és cansament o malestar. És vergonya. Perquè tot i ser descendent d'Aaron, tot i haver mirat de viure sempre segons els preceptes de la Llei, tot i haver volgut ser sempre justa als ulls de Déu, de seguida em vaig sentir inadequada. No digna d'un do que ara em sembla immerescut: el fruit més bell després d'una vida estèril. Qui sóc jo perquè el Senyor ompli la meva vellesa amb una nova vida? Havia desitjat moltíssim ser mare, però quan Zacaries em va dir que brotaria en mi la carn de la nostra carn, vaig sentir que no mereixia una gràcia semblant. Per això no em deixo veure pels carrers d'Ain Karem, per això no he sortit de casa ni tan sols per escombrar-ne el llindar, per això no accepto les visites de parents i amics.

El ventre ja ha crescut. Se m'ha posat llis i dur com el d'una jove embarassada. I tanmateix encara no he sentit moure's el nen. Així doncs, m'aclapara un dubte. No deu ser tot fantasia nostra? No haurem desitjat tant aquest fill fins a plasmar-lo en un somni veritable que ha manllevat la parla a Zacaries i a mi m'ha inflat el ventre? No goso, però, compartir amb el meu marit les meves pors. Ell no parla. Jo tampoc. En canvi, em caldrien tant les paraules, les seves i les meves. Perquè el silenci que al començament em semblava gràvid de vida ara és ple de fantasmes, de dubtes. Em calen paraules i no les sé treure a llum enlloc. Voldria dir, però no sé com. I això que sempre he estat molt xerraire. Amb els meus parlars omplia banalment no tant l'absència d'un fill com la desgràcia de la marginació que cau a sobre a totes aquelles com jo. Saturava cada silenci de xiuxiueigs, atapeïa cada conversa de comentaris, farcia cada pausa de rialles. Però ara se m'ha encomanat el silenci de Zacaries. Quan em quedo sola em poso en presència del meu Senyor i aleshores cada paraula avorta en una llàgrima. Al principi eren llàgrimes d'alegria,

ara és un plany de desconsol. Perquè ja han passat molts mesos des de l'anunci de l'àngel, el meu ventre s'ha inflat, però el nen no l'he sentit moure's mai. I si se m'ha mort a dins?

Avui Zacaries ha anat al Temple a pregar. M'ho ha explicat a gestos. Així doncs, em dedico a feinejar per casa. Quan hi és ell faig ben poc. S'ha tornat molt temorenc, no vol que em cansi. Amb un cop de cap m'indica que ho deixi córrer, em fa entendre que no hi fa res si hi ha brutícia. Però jo no puc veure la casa plena de pols i encara menys escampalls pel mig. Netejo quan ell no hi és. Em distrec. Deixo de pensar en el nen que no es mou, que potser ja no hi és. Deixo de pensar en el silenci de Zacaries, en el meu silenci. En el silenci de Déu. Perquè quan sóc en presència del meu Senyor i em rajen les llàgrimes en lloc de les paraules, no sento ni tan sols la veu de Déu.

Ara algú pica a la porta. Però jo no obro. Ho sap tothom que no em vull deixar veure, que ni vull ningú a casa. Tornen a picar. Insisteixen. Després, una veu alegre.

- Elisabet!

De sobte el meu nom esdevé un sacseig al ventre.

- Elisabet! Obre, sóc la Maria...

Novament un sotrac endins. Però no sóc jo qui es mou. És ell! El meu nen!

Obro la porta d'una revolada. I ella se'm presenta al meu davant embolcallant-me en una abraçada que retorno commoguda. Ha calgut la veu de Maria per desvetllar el meu nen, per salvar-me del dubte, de la por. Buscava la veu de Déu i Ell m'ha parlat per boca d'una dona vinguda de cent milles.

La meva cosina i jo continuem abraçades. Entenc que no sóc l'única que es commou.

- Felicitats, Elisabet! He vingut de Nazaret expressamet - em diu sense deixar d'estrénye'm a si.

- Però tu ho sabies...? Com ho podies saber? - contesto jo entre els seus braços.

Les llàgrimes calentes de Maria m'amaren les galtes. De les llàgrimes al somriure i del somriure a la dansa. Saltironem juntes, agafades de les mans, bressolades per un cant que neix a l'uníson en el nostre íntim.

Aleshores m'ho explica tot.

S'ha acabat el silenci.

I després, quan Maria marxa, són sobrerres les paraules.